

Sygn. akt I CSK 617/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa E.- [...] spółki akcyjnej w G.

przeciwko Z. [...]

spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji

w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od E. - [...] spółki akcyjnej w G. na rzecz Z. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w restrukturyzacji w S. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka E. [...] S.A. w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], oddalającego apelację skarżącej w sprawie o zapłatę przeciwko Z. [...] sp. z o.o. w restrukturyzacji z siedzibą w S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Analiza uzasadnienia, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 *in fine* k.p.c. prowadzi do wniosku, że w ocenie skarżącego wykładni wymaga art. 232 zd. 2 k.p.c., gdyż w orzecznictwie sądów prezentowane są rozbieżne stanowiska w kwestii tego, czy dopuszczenie dowodu z urzędu może zostać uznane za obowiązek sądu – zwłaszcza w sprawie gospodarczej, prowadzonej według przepisów sprzed 7 listopada 2019 r.

Wystąpienie potrzeby wykładni, jako jedna z przyczyn kasacyjnych, oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo też prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17).

Rozbieżność w orzecznictwie sądów powinna zaś zostać wykazana przez przywołanie judykatów, w których odmienne rozstrzygnięcia zapadły w stanach faktycznych nieróżniących się od siebie w relewantny prawnie sposób (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2015 r., III CSK 59/15). Nie mogą być to przy tym orzeczenia wydane w sprawie będącej przedmiotem skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 557/02). W takich przypadkach rozbieżność dotyczy bowiem oceny wyłącznie jednej sprawy, co nie wyczerpuje dyspozycji przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała, by w sprawie zachodziła przyczyna kasacyjna, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Po pierwsze bowiem, zagadnienie możliwości dopuszczania przez sąd dowodów z urzędu, w tym w toku postępowania apelacyjnego (tj. na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c.), było przedmiotem licznych

wypowiedzi Sądu Najwyższego. Ewentualne wątpliwości w tym przedmiocie mogą obecnie dotyczyć jedynie indywidualnych aktów stosowania prawa, to jest trafności konkretnych rozstrzygnięć, a nie prawidłowego kierunku wykładni art. 232 zd. 2 k.p.c.

Po drugie, unormowanie zawarte w art. 232 zd. 2 k.p.c. *a limine* nie może zostać uznane za pozostające w związku z rozstrzygnięciem sprawy. W postępowaniu ze skargi kasacyjnej przedmiotem kontroli jest wyłącznie orzeczenie sądu drugiej instancji (i prowadzone przez ten sąd postępowanie). Tymczasem przepis ten nie znajduje bezpośredniego zastosowania w postępowaniu apelacyjnym, a skarżąca ani w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w ramach podstaw skargi nie wskazała art. 391 § 1 k.p.c., czyli podstawy normatywnej pozwalającej na stosowanie art. 232 zd. 2 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym. Wobec powyższego wątpliwości, które miałyby lub mogłyby wiązać się z praktycznym aspektem stosowania wspomnianego przepisu, nie mogą mieć zatem takiego związku ze sprawą, który uzasadniałby przyjęcie skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[as]